

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **M. T.**, nar. ..., bytem R. 307, zast. JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Kolín, Legerova 148, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, čj. 30633/DS/2015/Kj,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil (část týkající se popisu skutku ve výroku) a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 9. 10. 2015, čj. PD/8135/2015/OD-VR/Pe, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, v jeho průběhu zjištěné skutečnosti a konkretizoval podklady pro zahájení řízení o přestupku v dané věci. Uvedl, že žalobce byl uznán vinným

z porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu. Tím se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona *[fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a písm. g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou]*, a dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) cit. zákona *[jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona]*. Těchto přestupků se měl dopustit dne 6. 6. 2015 v 00:35 hodin v obci Vrchlabí, ul. U nemocnice, kde byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Tranzit, registrační značky ... zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Při kontrole byl policistou vyzván k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu. Tuto dechovou zkoušku žalobce odmítl. Hlídkou Policie ČR byl vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu, což rovněž odmítl. Žalobci nebyl na místě hlídkou Policie ČR zadržen řidičský průkaz, neboť jej při kontrole nepředložil.

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že přestupek žalobce je ve spisovém materiálu doložen oznámením o přestupku, úředním záznamem o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy, poučením řidiče a úředním záznamem zasahující policejní hlídky, přičemž totožnost řidiče (žalobce) byla jednoznačně ověřena z předloženého dokladu – cestovního pasu č. ... Pokud jde o přesně určené místo spáchání přestupku, v podkladech zpracovaných Policií ČR bylo místo spáchání přestupku specifikováno „... v ulici U nemocnice u č. p 603 v obci Vrchlabí“, proto žalovaný tuto skutečnost do výroku rozhodnutí doplnil a tím provedl jeho změnu.

Dále se žalovaný zabýval znaky přestupku stanovenými zákonem a podal jeho definici dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a rozebral formální a materiální znaky přestupku. Uvedl, že formální znaky přestupku byly v daném případě naplněny a dle jeho názoru žalobce naplnil i materiální znak přestupku upravený v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (porušení nebo ohrožení zájmu společnosti), přičemž chráněným zájmem je zde bezpečnost silničního provozu vyplývající z obecné úpravy, individuálně pak zájem nejen těch, kteří splnili dané podmínky, ale i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potencionálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu na pozemních komunikacích dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích. Tyto zájmy žalobce svým jednáním nesporně porušil. Z porízeného důkazního prostředku Policií ČR je zřejmé, že jevil známky požití alkoholu před jízdou a odmítl podrobit se dechové zkoušce ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu. Byl vyzván hlídkou Policie ČR k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu, což rovněž odmítl.

Žalovaný konstatoval, že zákon o silničním provozu stanoví, že nelze řídit motorové vozidlo po předchozím požití alkoholu, a dále stanoví povinnosti řidiče – povinnost podrobit se na výzvu vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, čímž chrání bezpečnost a zdraví účastníků provozu na pozemních komunikacích pohybujících se po pozemních komunikacích či v jejich blízkosti. Nesplněním této povinnosti je porušen chráněný zájem. Je nutné si uvědomit, že při řízení pod vlivem alkoholu řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby

mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané (ale i nepředpokládané), které mohou nastat v provozu na pozemních komunikacích, a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní.

Žalovaný uzavřel, že přestupek byl náležitě zjištěn a zadokumentován a že ve spisovém materiálu je založen dostatek důkazů, které svědčí o vině žalobce a které tvoří logický řetězec. Závěrem se zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má za to, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Předně namítl, že ve věci došlo k nestandardní době projednání jeho odvolání, a to s ohledem na dobu, ve které žalovaný jako odvolací správní orgán rozhodl o zamítnutí odvolání. Podanému odvolání nebyla věnována dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody. Žalobce je názoru, že žalovaný jednoznačně porušil ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalobce měl nárok na důkladnější posouzení jeho odvolání. Žalobce uvedl, že s ohledem na fakt, že „obě zmíněná odvolání“ posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, není vyloučeno, že odvolání žalobce nevěnovala dostatečnou pozornost a porušila tak ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Ze strany oprávněné úřední osoby, potažmo odvolacího správního orgánu tedy dle žalobce došlo k porušení již výše zmíněného § 7 odst. 1 správního řádu a dále došlo i k narušení jeho ústavních práv, konkrétně porušení ustanovení čl. 96 odst. 1 Ústavy České republiky, dle něhož všichni účastníci řízení mají před soudem rovné právo. Byť daná pasáž Ústavy pojednává o moci soudní, není důvod se domnívat, že by rovná práva mohla být upřena účastníkům v řízení konaném správním orgánem. Dále došlo s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu i k porušení čl. 1 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., dle něhož jsou lidé svobodní a rovní v důstojnosti i v právech, základní práva a svobody jsou nezadatelná, nezcizitelná, nepromlčitelná a nezrušitelná. Dle žalobce oprávněná úřední osoba při rozhodování o jeho odvolání výše uvedené zákonné povinnosti porušila, neboť odvolání zamítla nepřiměřeně rychle v porovnání s běžnou praxí odvolacího správního orgánu.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že se žalovaný se nezabýval skutečností, zda byl naplněn materiální znak přestupku, který je mu kladen za vinu. Žalovaný konstatoval, že mělo dojít k závažnému porušení veřejného zájmu, že veřejným zájmem je, aby na pozemních komunikacích pohybovalo co nejmenší množství řidičů, kteří mohou svým jednáním ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Dle žalobce je nutno ovšem rozlišit, zda se jedná o řidiče evidentně pod vlivem alkoholu a řidiče, u něhož není toto jakkoli prokázáno, kdy k odmítnutí dechové zkoušky nemusely vést pouze důvody, že by žalobce mohl být pod vlivem alkoholu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a k námitce, že ve věci rozhodl v nestandardní době, uvedl,

že mu k odvolacímu řízení byl předmětný spisový materiál doručen dne 25. 11. 2015. Po seznámení se s ním jej dne 4. 12. 2015 vrátil správnímu orgánu I. stupně k doplnění. Jednalo se o doplnění náležitostí podání - odvolání v souladu s ustanovením § 37 správního řádu ve spojitosti s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu, neboť uvedené podání neobsahovalo odvolací důvody jako povinnou náležitost odvolání. Po doplnění byl žalovanému spisový materiál doručen dne 8. 1. 2016 a ten ve věci rozhodl dne 26. 1. 2016. Žalovaný dodal, že se s věcí seznámil již při jejím zaslání v listopadu 2015 a měl dostatek času se věci věnovat po jejím doplnění v lednu 2016. Rozhodl ve lhůtě do 30 dnů, tedy v souladu se zákonem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 9. 10. 2015, čj. PD/8135/2015/OD-VR/Pe, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) a písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) a § 6 odst. 8 písm. a) téhož zákona. Těchto přestupků se měl žalobce dopustit dne 6. 6. 2015 v 00:35 hodin ve Vrchlabí, v ulici U nemocnice, kde byl jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Ford Tranzit, registrační značky ..., zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Policistou byl vyzván k podrobení se dechové zkoušce ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu. Tuto dechovou zkoušku žalobce odmítl. Následně byl policistou vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve ke zjištění, zda při řízení vozidla není pod vlivem alkoholu, což rovněž odmítl. Žalobce při kontrole nepředložil ani řidičský průkaz.

Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvanáct měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Ze správního spisu je dále zřejmé, že o uvedeném přestupku rozhodl orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 9. 10. 2015, proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání ze dne 30. 10. 2015. To zaslal správní orgán I. stupně spolu se správním spisem žalovanému se svým stanoviskem dne 24. 11. 2015. Dne 4. 12. 2015 spis správnímu orgánu I. stupně žalovaný vrátil k doplnění, konkrétně k zaslání výzvy žalobci k doplnění odvolání ve smyslu ustanovení § 37 a § 93 odst. 1 správního řádu. Správní orgán I. stupně výzvou ze dne 9. 12. 2015 vyzval žalobce k doplnění odvolání, ten jej doplnil podáním ze dne 28. 12. 2015. Následně dne 7. 1. 2016 správní orgán I. stupně znovu postoupil správní spis spolu s odvoláním, jeho doplněním a se svým stanoviskem žalovanému jako odvolacímu orgánu (zásilka mu byla doručena 8. 1. 2016). O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 26. 1. 2016 pod čj. 30633/DS/2015/Kj.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že doba projednání jeho odvolání žalovaným byla nestandardní, z čehož dovozoval, že jeho odvolání nebyla věnována

dostatečná pozornost a nebyly řádně zváženy a posouzeny veškeré odvolací důvody.

Jak je uvedeno shora, blanketní odvolání žalobce ze dne 30. 10. 2015 zaslal správní orgán I. stupně spolu se správním spisem žalovanému se svým stanoviskem poprvé dne 24. 11. 2015, ten mu však věc vrátil k doplnění. S doplněným odvoláním a se svým stanoviskem pak znovu postoupil správní orgán I. stupně správní spis žalovanému dne 7. 1. 2016, tomu byla zásilka doručena dne 8. 1. 2016. O odvolání žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím dne 26. 1. 2016, tj. cca po 2,5 týdnech od obdržení doplnění odvolání žalobce.

Předně je nutno zmínit, že rozhodnutí správního orgánu obecně musí splňovat požadavky na obsah, formu a náležitosti uvedené v § 67 až § 69 správního řádu. Z ustanovení § 71 odst. 1 a odst. 3 téhož zákona pak vyplývá, že správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů (pokud nenastanou další, tam uvedené skutečnosti). Postup a vydání rozhodnutí odvolacího orgánu upravuje ustanovení § 89 a násl. správního řádu, přičemž z ustanovení § 90 odst. 6 vyplývá, že rozhodnutí v odvolacím řízení vydá odvolací správní orgán ve lhůtách stanovených § 71, přičemž lhůta počíná běžet dnem předání správního spisu odvolacímu orgánu k rozhodnutí.

Z uvedeného je zřejmé, že správní řád stanoví lhůty, v nichž je nutno rozhodnutí vydat nejpozději, nestanoví však žádnou „minimální dobu“, kterou je třeba případu, resp. odvolání, věnovat. Je tomu tak bezpochyby proto, že tato doba je odvislá od větší či menší složitosti, příp. obsáhlosti, toho kterého konkrétního případu. Co je ale z tohoto pohledu pro vydání rozhodnutí podstatné, to je obsah a zejména jeho kvalita, které by však bylo lze jen těžko poměřovat porovnáváním doby, za jakou bylo vyhotoveno, tj. v tomto případě doby mezi podáním odvolání, jeho doplněním a vydáním rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o projednání odvolání, odvolací orgán je povinen ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a dále správnost napadeného rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání.

Žalobce tedy v tomto žalobním bodě pouze obecně namítal, že žalovaný jeho odvolání nevěnoval dostatečnou pozornost a že rozhodl v nepřiměřeně krátké době. S ohledem na shora uvedené krajský soud tuto námitku důvodnou neshledal. Žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání po cca 2,5 týdnech po obdržení doplněného spisového materiálu, což lze vzhledem k povaze projednávané věci považovat za dobu zcela obvyklou. Pokud žalobce současně uvedl, že „obě zmíněná odvolání“ posuzovala stejná oprávněná úřední osoba, tudíž že není vyloučeno, že odvolání nevěnovala dostatečnou pozornost, nutno podotknout, že odvolání bylo pouze jedno, neboť žalobce nejprve podal blanketní odvolání a následně jej na výzvu doplnil. Šlo tedy stále o jedno odvolací řízení a je rovněž zcela standardním postupem, že se jím zabývá jedna oprávněná úřední osoba.

Krajský soud tedy v postupu žalovaného namítané porušení správního řádu, konkrétně porušení zásady procesní rovnosti účastníků a zásady nestrannosti správního orgánu zakotvených v jeho § 7 odst. 1, ani porušení § 2 odst. 1 téhož zákona, tj. zásady zákonnosti, neshledal. Neshledal ani porušení jeho ústavních práv týkajících se rovněž zásad rovnosti účastníků v řízení a před zákonem.

V další žalobní námitce žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval materiálním znakem přestupku. Dle jeho názoru je nutno rozlišit, zda se jedná o řidiče evidentně pod vlivem alkoholu a řidiče, u něhož není toto jakkoli prokázáno.

Žalovaný se materiálním znakem projednávaného přestupku obecně zabýval na straně 5 rozhodnutí a dále pak, byť ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu velmi stručně, na straně 6 rozhodnutí, kde se vyjádřil k tomu, který zákonem chráněný zájem žalobce svým chováním porušil. I dle krajského soudu žalobce materiální znak projednávaného přestupku bezpochyby naplnil.

Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu definuje ustanovení § 125c zákona o silničním provozu. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s ustanovením § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona stanoví, že řidič je povinen podrobit se na výzvu policisty (a dále tam uvedených osob) vyšetření podle zvláštního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Dle písm. d) téhož ustanovení má obdobně povinnost ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem. Žalobce se tedy mýlí, pokud má za to, že v jeho případě bylo nutno rozlišit, zda byl pod vlivem alkoholu, nebo zda toto nebylo prokázáno. Skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu totiž naplní ten, kdo svým jednáním poruší povinnost stanovenou [§ 5 odst. 1 písm. f\)](#) a g) tohoto zákona, tj. odmítne se podrobit příslušnému vyšetření.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*“. Pokud jde o samotný materiální znak přestupku upravený v uvedeném ustanovení, chráněným zájmem zde je, jak uvedl i žalovaný, jednak organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu. V této souvislosti lze zmínit např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly.

Objektem ochrany povinnosti uložené v § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je zájem společnosti identifikovat, zda řidič je či není pod vlivem alkoholu. Žalobce se dechové zkoušce i vyšetření podrobit odmítl, a tak porušil zájem společnosti na zjištění jeho ovlivnění alkoholem, což je s ohledem na zákonem přepokládanou sankci za toto jednání zájem významný. Podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, se za předmětný přestupek podle odst. 1 písm. d) uloží pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč, podle odstavce 5 se za tentýž přestupek uloží zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let, a podle odstavce 8 téhož ustanovení nelze od uložení sankce upustit. Zákonodárce tak u tohoto přestupku stanovil spodní hranici výměry pokuty na částku 25.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku, čímž vyjádřil závažnost protiprávního jednání, která je ještě zdůrazněna tím, že od uložení sankce nelze upustit. Pokuta přitom byla žalobci stanovena při spodní hranici sazby

(nutno připomenout, že pokuta byla uložena současně i za další přestupek – nepředložení řidičského průkazu), zákaz činnosti byl uložen zcela na spodní hranici.

Nutno uzavřít, že žalobce svým jednáním, tj. porušením shora uvedené povinnosti podrobit se příslušnému vyšetření, materiální stránku předmětného přestupku bezpochyby naplnil. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani to, že v žalobě (nutno zdůraznit, že poprvé a zcela v obecné poloze) zmínil, že k odmítnutí dechové zkoušky nemusely vést pouze důvody, že by mohl být pod vlivem alkoholu.

S ohledem na shora uvedené, kdy krajský soud žalobní námitky důvodnými neshledal, žalobu zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. červenec 2017

Mgr. Helena Konečná, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.